

# V chladné noci betlémského kraje

Mezi pastýři u betlémských  
jesliček, nebe sestupuje na zem.  
Vánoční příběh.

21.12.2023

Venku, v chladné noci betlémského  
kraje panovalo hluboké ticho.

Ticho tak hluboké, že člověk takřka  
cítil tikot vesmírného soukolí planet  
a hvězd, obrovských hodin, jejichž  
bezpočetné ručky se různou rychlostí  
a rytmem pohybovaly a zároveň s  
harmonickou přesností pracovaly.

Svěží a čistý vzduch vybízel k táhlému a hlubokému nádechu i výdechu a přinášel s sebou až dosud neznámé, daleké vůně.

Měsíc svou jemnou, bílou, bledou rukou kouzelně kreslil stromy a pole.

Všechno tento zázrak zůstával očím malého Eliakima skryt. Byl slepý.

Kvůli komplikacím při porodu přišel o zrak. Nebylo to smutné dítě. Bylo mu už jedenáct let a poprvé doprovázel svého otce Abiuda, pastýře, který měl na starosti při noční hlídce dobytek. Eliakim měl výjimečně vyvinutý sluch a takřka slyšel hmyz, jak kráčí po hladině potoků, jak na podzim padá listí ze stromů v lese, a přesně věděl, kdy slunce zapadá a vychází... Ale hlavně dokázal z odstínu lidského hlasu, z jeho jemných náznaků a nuancí vnímat pocity a hnutí srdce.

Jak pozorně a s údivem naslouchal před několika okamžiky hlasu toho návštěvníka z jiného světa: hlasu mocnému a zároveň jemnému, hlasu, který stěží dokázal zadržet radost a proměnit se ve zpěv: Radujte se, řekl anděl Páně, dnes se vám v Davidově městě narodil Spasitel! A nyní se spolu se svým otcem a ostatními pastýři vydal na cestu k místu této události.

Popravdě řečeno, Abiud se zdráhal jít. Nevěřil v Boha, natož aby ve svém srdci živil naději na příchod Mesiáše.

Vše začalo narozením Eliakima a jeho následnou slepotou... a pak náhlá a rychlá smrt jeho ženy na rakovinu, když bylo Eliakimovi sedm let.

Proto přestal chodit do synagogy a modlit se. Jeho pohled na náboženství se zredukoval na striktně pragmatický a Boha, aniž by mu rozuměl, chápal jen v politickém

smyslu... jako by víra byla jevištěm,  
na němž náboženští vůdci bojují za  
pozemské, nejisté ambice a cíle.

Navíc se jeho povaha pomaličku  
měnila. Nezřídka se stávalo, že měl  
špatnou náladu a při sebemenší  
nepříjemnosti nepřiměřeně  
reagoval. Něco v něm ho nutilo často  
narušovat rozhovory se známými a  
přáteli ironickými, jízlivými nebo  
zatrpkými poznámkami.

Svůj vnitřní neklid se snažil utišit  
hektickým a zbytečným pracovním  
výkonem, a prázdnotu, která ho  
sžírala, často zakrýval zdánlivou  
radostí, s falešným důrazem na  
jistotu v zabarvení svého hlasu,  
nespoutaným smíchem, jehož ozvěna  
zanikala v nicotě... jako smích bláznů  
na maškarním plese. Všechno se  
zdálo tak nesmyslné,  
nezodpovězené...

Pastýři kráčející krajinou za chladné,  
světlé noci už dorazili na místo, jež

jim anděl ukázal. Byli tam, uvnitř kamenné jeskyně, uprostřed hořel oheň, na který přikládal statný mladík. U ohně stála žena s novorozencem v náručí. Panovalo ticho téměř mystické, všude vyzařoval zvláštní, křišťálově čistý jas, který ale nevycházel z praskajícího ohně, nýbrž z tváří muže, ženy a dítěte.

Muž jménem Josef si všiml přítomnosti pastýřů, přivítal je a pozval k sobě do tepla ohně. Z jeho hlubokého, klidného hlasu vyzařoval klid a bezpečí. Pozornost všech příchozích však okamžitě upoutalo pouto mezi matkou a synem. Dalo se mluvit o jakémsi zvláštním znázornění Piety: s něhou matky žena k sobě přimyká novorozeně, s něhou matky přijímá žena do své náruče právě obětovaného syna.

Kráse ženy jménem Maria se nic nevyrovnalo. Souměrnost a proporce

jejích rysů a postavy překonávaly všechna pravidla stanovené egyptskými, semitskými a řeckými mistry, a logicky nebyly vytesané do kamene ani namalované na plátno, ale byly reálně přítomné: byla to krása, která dýchala, která měla cit a která milovala. Její pohled plný vřelosti a upřímný úsměv odstraňoval všechny překážky, jež by mohl vyvolat údiv a vrozená rezervovanost z prvního setkání s něčím tak výjimečným...

Maria si ihned všimla přítomnosti a stavu malého Eliakima, který zůstával ve stínu uprostřed skupinky statných pastýřů. Obrátila se k němu a řekla: „Synu můj, pojď ke mně blíž.“ Chlapcovo srdce se zachvělo, protože jen jeden člověk na zemi ho takto až dosud oslovil, s takovou intonací, s takovou láskou: jeho matka. A tak se nejistým krokem, ponořen do dvojnásobné tmy jeskyně a svého zraku, přiblížil k místu,

odkud vycházel hlas, k místu, odkud vycházelo světlo. „Dítě, které držím v náručí,“ řekla Maria, „je svatý Izraele, syn Nejvyššího, a jeho jméno je Ježíš. Požádej ho o něco, synu, co opravdu chceš, z celé duše!“

Když Abiud uslyšel tato slova, na okamžik ho napadlo, že by svého syna požádal, ať poprosí o navrácení svého zraku, ale pak si řekl: „K čemu by to bylo, když žádný svatý neexistuje, ani žádný Nejvyšší, ani žádný Mesiáš?“

Eliakim pomalu poklekl a vyslovil svou prosbu: - Ježíši, dítě Nejvyššího, učiň, aby můj otec uvěřil! Tato slova přivodila v Abiudových uších a srdci úplný výbuch. Jeho politické pojetí víry a náboženství, světa a života se zhroutilo jako starý dům nemající už žádné základy; budova se pomalu a těžkopádně zhroutila, spolu se slzami, jež mu padaly z očí. Byly to palčivé, očistné slzy. Pastýř padl na

kolena a řekl, téměř křičel, otřásajíc se vzlyky, které mu svíraly hrud': „Ježíši, pohlédni soucitně na můj ubohý život, pohlédni soucitně na mé utrpení a mé hříchy. Víím, že jsi Svatý Boží!

Zároveň se odehrávalo něco úžasného. - „Tati,“ řeklo dítě, „jak měkce působí světlo v mých očích, jak krásné jsou barvy, jak rozmanité jsou stíny a tvary.“ Eliakim viděl. Otcův pohled plný slz a víry se setkal s čistým a nově zrozeným pohledem syna. Otec a syn se objali, splynuli v objetí, jako dokonalá inscenace štěstí.

Venku, v chladné noci betlémského kraje, panovalo hluboké ticho. Foukal mírný vánek. A v jeho šumotu člověk rozeznával několik slov. Ano, byla to slova dávného proroctví: Hle, Pán přichází s mocí, aby osvítil oči slepých.

Venku, v chladné noci betlémského kraje, hvězdy zazářily novým

třpytem..... Konečně nebe sestoupilo  
na zem.

Požehnané Vánoce!

o. Alfonso García-Huidobro C.

.....

pdf | dokument generován automaticky  
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/v-  
chladne-noci-betlemskeho-kraje/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/v-chladne-noci-betlemskeho-kraje/)  
(06.08.2025)